

BÉCSI POSTA

A BORNEMISZA PÉTER TÁRSASÁG KULTURÁLIS ÉRTEŚÍTŐJE
Új sorozat, XIII. évfolyam, 6. (101.) szám
Bécs, 2018. szeptember

Ugron Zsolna

Úrilányok Erdélyben (részlet)

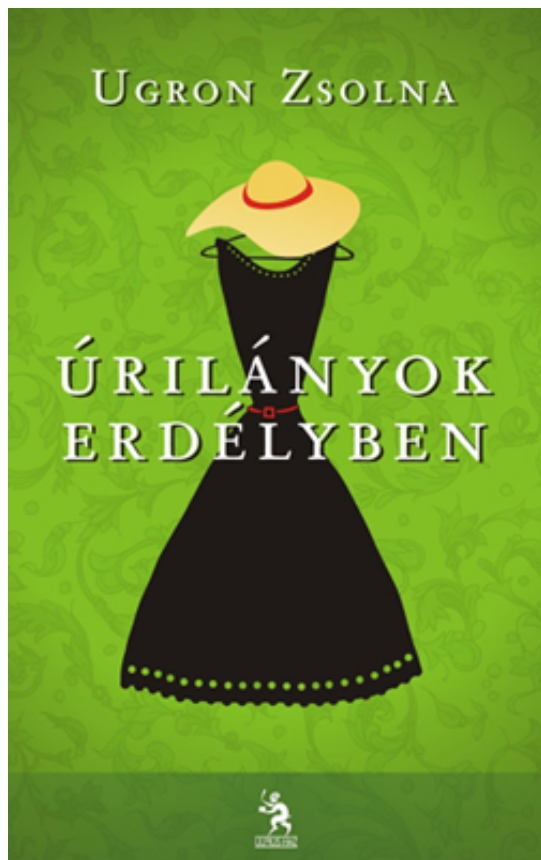
Másnap, korán reggel feketében, halkán beszélgetve haladt egy csoport Erdély legszebb parkjában, Kolozsvár híres Házsongárdi temetőjében. Ilona grófnét, Erdély egyik utolsó nagyasszonyát temették a családi kriptába. A kriptá így vagy úgy átvészelte a háborúkat és a társadalmi egyenlőtlenségeket még a halál kertjében is gyakran korrigálni akaró rendszert, ami a sírboltok többségét lebontatta. Ilona nénit sokan szerették Kolozsváron. Sokan voltak a temetésén is. Sokan sokfelől. Anna fejében emlékek és mesék keveredtek.

Ilona nénin nem változtatott az sem, hogy a kitelepítés után a ládagyárban az utcalányokkal együtt szegezze a gyalultatlan deszkát. A lányokat a rendszer igyekezett a csomagolóipar piaci igényeinek kiszolgálására átnevelni, Ilona nénit pedig valószínűleg a grófnék rendszerbomlasztó délutáni teázási szokásáról gondolták leszoktatni a ládaszegezéssel.

Ilona néni pedig igazán nem volt egy kizsákmányoló alkat, a főkomornyikra is szó nélkül ráhagyta, amikor az foghegyről szolt vissza, hogy márpedig itt a szőnyeg alatt soha nem volt és nem is lesz vikszolás. Mondta ezt a madarasi kastélyban, ahová Ilona néni igen fiatalon férjhez ment, oly fiatalon, hogy vagy a vikszolás rendeltetését, vagy a főkomornyik helyzetét nem tudta bemérni elsőre, és valószínűleg másodikra sem, mert a padló maradt kopott, szintelen a hallban a nagy perzsaszőnyeg alatt, ahogy addig is. Ilona néni mindenesetre később, amikor úgy alakult, a ládagyárban, már egyáltalán nem kérdezősködött. Egy idő után a lányok is tisztelték és szerették, s ez elsősorban abban nyilvánult meg, hogy ha Ilona néni

kiment friss levegőt szívni a cigarettaszünetben, akkor a gyárudivaron szivarozó lányok nem káromkodtak, és nem mesélték egymásnak szórakoztatásul szaftos múltjuk kellemes vagy kellemetlen emlékeit. Egy-két nap után már arrébb mentek, hogy Ilona néninek ne kelljen végighallgatnia, ha ilyesmi forszírozódott tematikailag, mert csak úgy maguktól, rendszerellenesen szégyellték előtte mondani. Később inkább maradtak, és másról beszéltek, igyekezve, hogy kerüljék a szokásos jelzős szerkezeteket és kötőszavakat. Nem akarták megbántani azzal, hogy magára hagyják. Pedig Ilona néni nem szolt, nem kért, csendben elviselte, ha eleinte még a jelenlétében el-elcsattantak liezonok plasztikus slusszpoénjai. Ilona néni mindig mosolygott, és néha elmondta, ha kérdezték előző életéről, hogy úrinő este hat előtt nem visel briliánst. Kivéve a jeggyűrűjét. Hamisat meg semmikor sem. Hogy a csipkét nem hajtogatják, mert törik, a damasztot nem keményítik, hanem frissen áztatják-vasalják, mielőtt használják, mert meglátszik a hajtogatás éle.

Később, a nyolcvanas években, amikor már jegyre adták a kenyeret, vaját Kolozsváron – húst még jegyre sem –, Anna apja Ilona nénihez volt hivatalos vacsorára. Ünnepi vacsora volt, egy hazalátogató közös rokon tiszteletére. A kerek asztal körül helyet foglaló társaság jól érezte magát. Ettek, amit lehetett, az este kellemes volt, a hangulat kitűnő. Másnap Ilona néni telefonált. Hallhatóan ideges volt, ami a hasonló társadalmi háttérű és az ő generációjához tartozó hölgyekre egyáltalán nem volt jellemző, tekintve hogy végigcsináltak két világháborút, egy agrárreformot, pár menekülést, egy kitelepítést... Az egykori grófné kissé izgatottan exkuzálta magát. „Hallgasson ide, Miklós, igazán sajnálom, ilyen velem még sohasem fordult elő...”, hallatszott a telefonban.

Ilona néni eltévesztette az ülésrendet. Anna apjának, korára és a rokoni kapcsolataira tekintettel, a kerek asztalnál egy székkal közelebb kellett volna ülnie a házigazdához. Mert Ilona néninek az egypártrendszer kellemetlen díszletei között mégsem a jegyrendszer volt a meghatározó, hanem az élet apró, rendíthetetlen törvényei. Mert kommunizmus ide, diktatúra oda, az ülésrend, az ülésrend.

Anna dideregve állt a februári reggeli, csípős szélben. A Házsongárd fái sötétek és nedvesek voltak a hajnali esőtől. A megkopott köveken még olvadozott némi hó, az utakat sárosra áztatta az esővel keveredő hólé. Kászoni Gábort látta közeledni a szürke fényben. Feketébe öltözött, magas lánnyal jött, csak a testvére lehetett, annyira hasonlított rá. Sápadtak voltak, finom arcvonásokkal, sötét hajúak és szeműek, kimértek. Lassan mozogtak. Gábor lemaradt, megállt beszélgetni az öregek egy csoportjával. A lány közelebb jött. Endréhez ment, aki pár méterre Annától cigarettázott. Szentimréről jöttek, valamikor éjfél előtt futottak be, ők is késtek pár órát. Drum in lucru – az utakat mindig javítják errefelé. Gábor már ott él, és ő is hamarosan odaköltözik, mesélte a lány. Lenyűgöző volt a lelkesedése, ahogy Szentimréről beszélt. Endre valamiért kicsiévéázta. Anna azon kapta magát, hogy hallgatózik. Még otthon megnézte, mielőtt elindult. Kézdiszentimre valahol a háromszéki medencében, a Kárpátok nagy kanyarulatában, hegyek lába alatt, világ végén, az egykori Monarchia határán van. Kis falu, több száz kilométerre a repülőtértől, egyórányira a legközelebbi valamirevaló vasútállomástól. Az utak sem lehetnek valami jók arrafelé. Kicsiéva elegáns volt, lassan, megfontoltan beszélt, angolul, jóval érettebbnek tűnt annál, mint amennyi idős lehetett.

Bátyjával mindketten Németországban nőttek fel, és bár rendszeresen jártak Erdélybe nyaranta, a társaságból még az idősebbek sem igen értették, hogy mit akar ez a két szép fiatal a Székelyföld legvégén, miért költözött Gábor a londoni Cityből egy bőrönddel és egy lappal Szentimrére, ahol fél éve hálósákban alszik egy fütetlen, romos kastélyban.

– Szervusz, Anna – lépett oda hozzá egy távoli nagybácsi. Egy rokon Kolozsvár híres Orgona útjáról, ahol a kitelepített mágnások a háború után meghúzhatták magukat azokban a bizonyos mosókonyhákban és földes házikókban – legtöbbször közülük évtizedekig –, és ahol Anna nagyszülei is laktak halálukig. A lány gyerekkora óta ismerte, de a nőt, akivel érkezett, még soha nem látta. Szőke lehetett valamikor, és szépen öregedett. A nagybácsi bemutatta őket egymásnak, de Anna a vezetéknevét nem hallotta, csak annyit, hogy Éva. A nő mosolygott, kedvesen megkérdezte, hogy honnan jött, de a választ már nem biztos, hogy értette, mert valaki vehemensen és „Évám, te itt!” felkiáltással elsodorta magával. Meg akarta kérdezni, hogy ki volt ez, de a nagybácsi közbevágott.

– Te szivarozol? Emlékszem, amikor kis pukkancként mondogattad apádéknak, hogy te aztán soha nem fogsz szivarozni.

– Te is sok mindent mondogattál, és mégsem. Nem? De azért köszönöm, elfogadom, ha most épp megkínáltál.

– Jó, jó, de menj, apád vár a kijáratnál. Az előbb kérdezte, hogy merre vagy.

Az apja az idegen szőke nővel beszélgetett a temető főkapujánál, amikor odaért.

Ez tényleg elképesztő, apám mindenkit ismer Kolozsváron, gondolta. Mire odaért, a nő már elköszönt és elszietett.

– Ki volt ez? Ismerem? Nem emlékszem rá...

– Ó, a Kászoni Péter özvegye. Éva. Péterrel jól ismertük egymást, egy ideig ő is ott lakott az Orgona úton, aztán valamikor a hatvanas évek végén kiszóktették Németországba. A nagyapja egyik testvére oda ment férjhez, és a fiuk befolyásos politikus lett, ő intézte el, hogy Pétert hatvannyolcban – azt hiszem – kiengedjék. A feleségével valamikor a hetvenes években találkoztam Kolozsváron, amikor látogatóba jöttek Péter nagynénjével, Kleo néniével.

Nagyon fiatalon ment férjhez Péterhez. Félig osztrák, de valahogy erdélyi retyerutyaság is, az anyja a Pólíka húga. Bécsben él. Azt hiszem, Péterrel, a férjével is harmadfokú unokatestvérek voltak, és nekem is rokonom valahogy az anyja révén. Beszél egy kicsit magyarul is. Néhányszor jöttek Kolozsvárra is látogatóba, de inkább Vásárhelyre jártak. Neked nincs honnan emlékezned rá, hacsak nem Ilona néninél láttad valamikor gyerekként. De talán Kleóra emlékszel, anyád szerintem biztos emlékszik rá. Kolozsváron mindig a nagyhangú nagynénémmel szállt meg, és ezek ketten olyan hangosan diskuráltak, hogy zavarták a Securitate lehallgató poloskáinak a vételét, amikor belemelegedtek a beszélgetésbe. És Kleo mindig azt mondogatta, amikor rászóltak, hogy kiabál, hogy „én nem kiabálok, nekem ilyen az orgánusom”.

ELŐZETES

A Bornemisza Péter Társaság következő, novemberi rendezvényének meghívottja Dr. Nagy Andor, Magyarország újonnan kinevezett nagykövete Bécsben. Az előadás címe: "Tel-Aviv-től Bécsig – egy magyar diplomata szemével". FIGYELEM! A hónap második vasárnapján, 2018. november 11-én, d.u. 17:30-kor. 6. Bécs, Capistrangasse 2/15.

MEGHÍVÓ

a Bornemisza Péter Társaság októberi rendezvényére

Meghívottunk: Ugron Zsolna
író, televíziós szerkesztő, újságíró, kommunikációs szakember

"Eltűnt idők nyomában Erdélyben"

2018. október 7-én, vasárnap, d.u. 17:30 órakor

A rendezvény helyszíne: Bécs 6., Capistrangasse 2/15

Ugron Zsolna Kolozsváron született, tizenegy éves korában települt át családjával Budapestre, ahol a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen végzett a jog- és politikatudományok doktoraként. A TV2, majd a Magyar Televízió munkatársa, szórakoztató műsorok szerkesztője, felelős szerkesztője, hírműsorok, bel- és külpolitikai műsorok szerkesztő-riportere volt, majd a MOL Magyar Olaj- és Gázipari Nyrt. kommunikációs tanácsadójaként dolgozott.

2010-ben megjelent első regénye, az *Úrilányok Erdélyben*, hónapokig vezette a magyar sikerlistákat. Meskó Zsolttal közösen írt levélregénye, a *Szerelemföltők*, 2011-ben jelent meg.

Történelmi regénysorozatának, az *Úrasszonyok*-nak első kötetét, az *Erdélyi menyegzőt* 2013-ban, a második kötetet, *A nádor asszonyait* 2014-ben jelentette meg a Libri Könyvkiadó. Mindkét könyv hetekig vezette az eladási listákat, az elmúlt évek legnépszerűbb magyar regényei között vannak.

2016 őszén jelent meg *Hollóasszony* című kisregénye.

2016-ban az *Alibi -- hat hónapra* antológia *Pillanat* című kötetének szerzője. Az *Előretolt Helyőrség* Akadémiai antológiájának szerzője. A Könyvesblog

szerkesztette *Tíz forradalom egy keddi napon* című antológia szerzője.

Az *Erdélyi menyegző*ből forgatókönyv-adaptációt írtak kétrészes televíziós sorozathoz.

A *Griff, a Dámvad és a Varjú* (2013) című dokumentumfilm szerkesztő-narrátora.

2017-ben az *Úrilányok Erdélyben* című regényéből rádiójáték készült.

Gasztronómiai műsora, a *Kastély a Kárpátokban* a TV Paprika egyik legsikeresebb magyar gyártású műsora lett. Recepteskönyve *Hét évszak* címmel 2013-ban jelent meg a Boook Kiadónál.

Rendszeresen publikál magyar folyóiratokban, hetilapokban. Angol nyelven Bánffy Miklósról írt jegyzetet a *The Finch Quarterly Review*-nek.

Harcolok a férfiközpontú történelemszemlélet ellen

Interjú Ugron Zsolnával

Ugron Zsolna író, műsorvezető, a Várkert arca. Ő az, aki új életet lehel a történelmi regény műfajába, ráadásul úgy, hogy könyvei sorra vezetik az eladási listákat. Kutatásainak s írói fantáziájának köszönhetően regényeiben olyan történelmi személyiségek elevenednek meg, mint például Báthory Anna, Várday Katalin, Nyáry Krisztina vagy Szilágyi Erzsébet.

– Most jelent meg új könyved, a Hollóasszony, s máris a sikerlisták élére került. Milyen nálad az alkotófolyamat? Hogy születik meg a végeredmény?

– Nagyon sokáig kerestem a hangot, megküzdöttem ezzel a kisregénnyel. Magától alakult ki ez a többszólamúság. Az érdekelt leginkább, hogyan válik valaki olyan személyiséggé, hogy elbírnjon egy ilyen történelmi feladatot. Ki, vagy mi a mozgatóerő. Az ember vagy a hatalom. A félelem vagy a küldetés. Tömör szöveg, nincsenek benne leírások, úgy mesélődik, mintha én mondanám el a

tegnapom, a történéseket hangsúlyozva. Az illusztrációk emelik be a képi világot. Érdekes volt, hogy visszafele is hatottak, volt, hogy a képek hatására átírtam valamit. Végh Júlia fiatal képzőművész illusztrálta. Az idő, a ritmus is mindig izgalmas, ha ilyen régi időkből való a keret, az, hogy még nincs ez a fajta állandó kommunikáció, mint ma, sokszor az események nagyon lassan történnek, néha azonban, még a mai tempóhoz képest is gyorsan.

– Mennyire befolyásol, vagy ösztönöz az írásban téged az a tudat, hogy saját őseidről (is) írsz, hogy távoli rokonaid, ük-ükanyáid – és apáid is – érintettek egy-egy történet kapcsán?

– Nem tudom, hogy azért érdekel-e a családom történelme, mert az szorosan összefügg Erdély történelmével, vagy pedig fordítva. Arra például, hogy a lányaim Báthory Anna leszármazottai, csak utólag jöttem rá, már az első rész, az *Erdélyi menyegző* megjelenése után. Gyakran kérdezik tőlem, hogy szeretném-e a saját családom történetét megírni. Például a nagyszüleimé nagyon személyes, ahhoz majd talán egyszer lesz elég lelkerőm. A távolabbi felmenőknél már nem érzek különbséget, ugyanúgy csak nevek és adatok. Volt, hogy beleírhattam volna a történelmi adatok alapján, de aztán nem tűnt elég érdekesnek.

– Korábban is női történelmi alakokat választottál könyveid főszereplőinek. Miért pont női sorsokat kutatsz írásaidban?

– Most már úgy tűnik, ebbe beleálltam, hogy harcolok a férfiközpontú történelemszemlélet ellen. Ráadásul szerintem sokszor izgalmasabbak a női sorsok. Sokszínűbbek. Szeretem megírni ezeket a fajsúlyos, befolyásos nőket. A nők közéleti ambíciója nem új, liberális jelenség. Erzsébetet is úgy emlegetjük, mint Mátyás anyját, Hunyadi feleségét. Pedig ő a királycsináló. Ha nincs Szilágyi Erzsébet és a testvére, Szilágyi Mihály, nincs Mátyás király sem.

– Úgy érzed, hogy még mindig csorba esik, napjainkban is a női egyenjogúságon?

– Én szerencsés vagyok, mert olyan asszonyok közt nőttem fel, ahol fel nem merült az, hogy a nők munkája például nem ugyanannyit ér, mint a férfiaké. Hogy a nők ne tudnának birtokokat igazgatni, ha úgy alakul. Azzal, hogy ez nem mindig így van, hogy van, ahol megkérdőjelezzik azt, hogy például bizonyos vezetői vagy

közéleti feladatra alkalmasak-e nők, ezzel én felnőttként szembesültem, hogy ez van. Sokszor ütközöm én magam is falakba. Sikeres író, persze, jogász diplomája is van persze, négy nyelven beszél, de azért egy szakmai megbeszélésen elhangozhat az, hogy édesen remegtetem a szempilláimat. Azt gondolom, az igenis valóság ma, Magyarországon, hogy más lehetőségeim lennének, ha férfi volnék, vagy legalábbis bizonyos dolgok evidenciák lennének, nem kellene értük harcolnom. Két lányom van, azt szeretném, ha nekik már nem kellene.

– A *Hollóasszonyban* van egy *Erzsébet édesanyjáról* szóló rész, amelyben a következő mondat hangzik el: „Az idő és az ima ugyanaz” – illetve: „Katalin a gyerekjátékokat is imának érezte”. Te hogyan definiálnád az imát?

– A saját gyerekeimen látom, hogy a határok nem nagyon élesek, amikor elmerülnek valamiben. Bármibe bele tudják szőni az imát vagy fordítva, nincsenek éles ellentétek. Az ima egyfajta koncentráció, figyelemösszpontosítás, valamiféle nagyon bensőséges kommunikáció, a párbeszéd szót nem feltétlenül merném használni. Az ima a gyerekeknél magától értetődő, úgy tapasztaltam.

– Ha már az imánál és lelki tevékenységformáknál tartunk, hogy készülsz az Adventre?

– A Várkert Bazárral nagyon sok adventi, karácsonyi programot szervezünk, például adventi jótékonysági vásárt, nagy karácsonyi kiállítást; a Szentendrei Skanzennel is együttműködünk. Mivel én lettem a Várkert háziasszonya, ezért ezeken a programokon aktívan közreműködök, fogadom a vendégeket a kiállításmegnyitón, sajtótájékoztatón, szóval elég mozgalmas Advent lesz. A szomszédban, a De la Motte-Beer Palotában pedig kézműves cukrászkodás lesz, karácsonyi édességeket készítünk majd, ide biztosan elmegyünk a lányaimmal. Mindezeket túl azért azt hiszem, leginkább csenddel készülök. Néhány éve jöttem rá, hogy ez a sok díszítés, meg felhajtás nem érdekel. Persze, van koszorúnk, mindig együtt készítjük otthon a lányokkal, de leginkább arról szól ez a néhány hét, hogy bekuckózunk, filmet nézünk, beszélgetünk. Lelassulunk.

– A főzésnek is mestere vagy. Hogy néz ki nálatok a karácsonyi menü?

– Egy dolog biztos vele kapcsolatban: mindig változik. Illetve egy fogás nem: édesanyám töltött káposztája. A karácsonyi menüt igyekszem a gyerekeim elvárásaihoz, aktuális kedvenceihez igazítani. Desszertekben nincs kívánságlista, egy tortát tudok sütni, mindig az van. Pár éve van puncs is, Dickens után szabadon, egyik barátnőm az író ük-ükunokája, tőle való a recept. Ez az a bizonyos puncs, ami a *Karácsonyi énekben* is megjelenik. Több napig, lassan készül, elképesztő illata van. Csak túl gyorsan elfogy.

Próbáltam sokat szenvedni, de nem sikerült
Kovács Bálint interjúja Varró Dániel költővel (részletek)

-- *A legtöbbek előtt még mindig egy padlásmagányban, leegő gyertyacsonk mellett az élet bánatairól író alak jelenik meg, ha meghallják azt a szót, hogy költészet. Ehhez képest önnek egy cég felkérésére most vált letölthetővé a Ha nagy leszek, szoftverteresztelő leszek című kiadványa egy csomó verssel a digitális kor szakmáiról, meg arról, mit is csinál egy UX dizájnér. Kell, hogy a költészetben legyen magasztosság, vagy ez hülyeség?*

-- Nem merném azt mondani, hogy hülyeség, de azt gondolom, sokféle költészet van. Sőt, én pont azt szeretem benne, hogy nincs egy helyes út. Az, hogy modern dolgokról is szólnak a versek, hogy a technika érdekli a költőket, mindig így volt, csak régen még nem voltak szoftverteresztelők. De Petőfi áradó verset írt a vasútról, Kosztolányi telefonmániás volt, és több versébe beleszótta, Tóth Árpád a rádióról írt, Babits meg a „mozgófényképről”, vagyis a moziról. Csak ezek számunkra ma már nem olyan újszerű dolgok.

-- *Más költői attitűddel ül neki egy szoftverfejlesztésről szóló versnek, mint egy olyannak, ami univerzálisabb témákról, mondjuk a szerelemről vagy a gyerekkorról szól?*

-- Számomra nincs különbség. Urbánus költő vagyok, egy városi gyerek: néha kicsit szégyellem is magam, hogy nem tudom, melyik fának hogy hívják a termését, nem ismerem fel a madarat a csicsergéséről, de a villamoscsilingeléshez már sokkal meghittebb viszony fűz, mert olyan házban nőttem fel, ami előtt ott futottak a sínek. A mai gyerekek világát meg már teljesen átszövi a technika, a gyerekverseimben és a legújabb könyvemben, az *Aki szépen butáskodik* című apukanaplóban is írtam erről. A legnagyobb kisfiam első bővített mondata például másfél éves korában az volt, hogy „Misi beírja a Youtube-jelszót”. Úgyhogy a technika világa megjelenik a felnőtt- és gyerekverseimben is, mert része a hétköznapi életünknek. Nem volt szokatlan vagy furcsa ez a feladat.

A 12 verset tartalmazó kötetet az NNG nevű, autóiipari szoftverfejlesztéssel foglalkozó cég rendelte meg, és tette ingyenesen letölthetővé a honlapjáról. A cég azt írja a kötetéről: annak célja, „hogy a szülők és a gyerekek szórakoztató, játékos formában ismerkedhessenek meg a 21. század szakmaival, hiszen a fiatalok jó eséllyel már ezen a területen helyezkednek majd el”, mivel a következő években várhatóan rengeteg nyitott pozíció lesz, de hiába, mert a legtöbbeknek fogalmuk sincs, hogy mit is csinál egy system architect vagy egy machine learning szakértő.

A versek és az egész illusztrált kiadás két verzióban vannak meg, színesen és kiszínezhető verzióban is.

-- *De az rendben van, ha sokan úgy gondolják, a költészetnek azért mégiscsak magasztosnak, emelkedettnek kell lennie, vagy ez tévhit?*

-- Most sem mernék sarkosan fogalmazni. Az, hogy egy költő legyen melankolikus, szomorú és tragikus hangvételű, alapvetően magyar sajátosság, mi ezt szoktuk meg, ezt tanuljuk az iskolában, ezt tartjuk jónak. De az angol költészetben például külön műfaj a „light verse”, a könnyű, humoros, satirikus versek, amelyeket ugyanolyan becsben tartanak, mint bármi mást, nem gondolják, hogy kevésbé értékesek attól, hogy nem magasztosak, hanem pont hogy parodisztikusak vagy ironikusak. A franciák meg pajzán verseket és regényeket írnak, és ezeket is nagyra tartják.

Másrészt, mivel mi főleg régi verseket tanulunk, és aki egyáltalán olvas ma verset, az sem a kortársakat olvassa, inkább a klasszikusokat, hajlamosak vagyunk elfelejteni, hogy azóta rengeteget változott a nyelv. Ma egy Petőfi-vers régiesnek tűnik, pedig a maga korában polgárpukkasztóan modern volt, és a nép vaskos nyelvén szólt, nem Kazinczy finomkodó modorában. Fel is háborodtak rajta. Most meg ezt tartjuk klasszikusnak, és ha valaki mai nyelven, mai dolgokról ír, az fura, és nem vesszük észre ugyanezt a régi versekben, mert azok már régiek. (...)

-- *Többször beszélt az interjúban a versek komolyságának kérdéséről. Egy felnőttnek szóló kötetéről azt mondta: „Tőlem telhetően komolyabb versek lesznek benne.” Ezek szerint gyakran foglalkoztatja az a kérdés, hogy amit leír, komoly vagy komolytalanabb lesz-e?*

-- Sok számonkérést kaptam azzal kapcsolatban, hol van a komolyság, a mélység. Az első könyvem kapcsán azt írták, a posztinfantilizmus előfutára vagyok, egy gyerekes, időtlen, komolytalan költő. És az tényleg igaz, hogy én inkább jókedvemben írok verset. A középiskolai magyartanárom – akinek nagyon hálás vagyok, mert ő terelgetett a költői pálya felé – sokat sulykolta, hogy egy költőnek sokat kell szenvednie, meg kell járnia a poklot, mindig reménytelenül kell szerelmesnek lennie.

Próbáltam is így tenni 14-15 éves koromban, igyekeztem sokat szenvedni, és arról írni verseket, de rájöttem, hogy ez egyáltalán nem megy, nem jön belülről.

Hiába volt szerelmi bánatom, olyankor nem volt kedvem verset írni, amikor pedig jól éreztem magam és vidám voltam, inkább arról írtam. Alkatilag vagyok ilyen. Ezért szoktam csak annyira komolynak lenni, „amennyire tőlem telik”: persze öregszik az ember, és történnek vele olyan dolgok, amiken nem lehet olyan jó szívvel derülni, de azért én mindig ironikusan, önironikusan szemlélem a dolgokat. Valószínűleg később sem jönnek majd belőlem véresen komoly versek. (...)

A véresen komoly versek sokszor gyorsabban avulnak, mint a viccesek vagy mesések: Vörösmartytól a *Zalán futása* ma már senkit nem érdekel, hiába az volt a főműve, de a mesészerű *Csongor és Tünde* túlélte, ahogy Petőfi eposzparódiája, a pont Vörösmartyt csúfoló *A helység kalapácsa* is. A mese és a humor valahogy időtállóbb a magasztosságnál. Bízom benne, hogy hátha az én verseimmel is így lesz majd. (...)

(index.hu, 2018. április 16.)

Gyermekek oldala - Gyermekek oldala - Gyermekek oldala.

Varró Dániel versei

SZOFTVERKÉSZÍTŐ

Tudom én már, mit csinálok:
szoftverfejlesztőnek állok.
Lesz majd három monitorom,
a széketemet odatolom,

búcsút intek minden nyugnek,
nyomkodom a billentyűket.
Mozi, színház? Másnak
hagyom,
nekem mindig van programom.

Kódot írok, mint a kémek,
számítógépül beszélek.
Kitalálsz egy jó kis tervet,
elmondom a kompjúternek.

Így fejleszték szoftvert, sokat,
telefonra játékokat,
GPS-t a kocsitokba
(belefér egy kicsi tokba),

szimulálhatsz helikoptert,
hogyha írok neki szoftvert,
határt csak a képzelet szab!
És egész nap gépezek csak.

SZOFTVERTESZTELŐ

Vagy legyek szoftvertesztelő,
hivatásos kekeckedő?
Ki gondol egy csomó esetre
a kákán is csomót keresve,

és kreatívan, minden módon
fogást keres a szoftverkódon?
Aki a kellő kritikával
a szoftverkódba belelálal,

és fülön csípi, ha maradt,
a kódba ragadt bogarat*?
Nem érdekli a kód szépsége,
csak hogy a nagy piros gomb ég-e,

hogy működik-e télen, nyáron,
ha vízbe ejtem, földhöz vágom,
ha majom módra, esztelen
nyomogatással tesztelem.

Sajnálát nem gyöngíti őt el,
bajuszt akaszt a fejlesztővel,
és jószándéktól fütve, izzva
az algoritmust szétszadizza.

Ő a külső szem, ki ahhoz kell,
hogy hibátlan legyen a szoftver,
a fejlesztő legjobb barátja
(bár ő nem biztos, hogy belátja).

**bug* (bág) angolul bogár vagy számítógépes programhiba

KÖZLEMÉNY

Kedves címzett, kedves olvasó! Az 2018. május 25. óta Ausztriában is érvényes EU-s adatvédelmi törvény értelmében a következőkre szeretnénk felhívni a figyelmét.

Ön a Bornemisza Péter Társaság értesítőjének, a Bécsi Postának (a továbbiakban BP) a legújabb számát tartja a kezében. A BP-nak az Ön címére való postázásának feltétele, hogy az Ön neve és lakcíme tárolva legyen a BP szerkesztőségének adatvédelmileg biztosított számítógépén. A BP szerkesztősége semmilyen más személyi adatot nem gyűjt és nem tárol, s a tároltakat harmadik feleknek nem adja ki. Ez alól egyetlen kivétel a nyomda (Speedprint, (1060 Wien, Theobaldgasse 15, korábban Plankopie), amelynek a BP minden egyes száma nyomtatásakor technikai okokból a címlistát meg kell küldenünk. A nyomda jogilag elkötelezte magát, hogy az adatokat (név, lakcím) az EU-s adatvédelmi törvénynek megfelelően bizalmasan kezeli, védi, nem tárolja, s harmadik feleknek nem adja ki.

Amennyiben Ön NEM KÍVÁNJA, hogy a neve, lakcíme szerepeljen a BP címlistáján, kérjük, jelezze ezt az alábbi elérhetőségek valamelyikén, s az igény beérkezése után a BP szerkesztősége azonnal törli adatait. Ennek természetes velejárója, hogy a BP-t továbbá nem tudjuk postázni Önnek. A címlistáról való törlés igényének bejelentésére nincs határidő, s mindaddig, amíg az nem érkezik be hozzánk, úgy értelmezzük, hogy adatai (név, lakcím) tárolásához, illetve nyomdába küldéséhez Ön hozzájárul.

Reméljük, továbbá is értesülni szeretne kulturális munkásságunkról, s rendezvényeinkről sem szeretne lemaradni.

Lemondás esetén, kérjük, a következő szöveget küldje el:

"Kérem, töröljenek a címlistáról. Az Ön neve. Az Ön lakcíme"

Elérhetőségeink:

Levélben/levelezőlapon: Peter Bornemisza Gesellschaft, A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

e-mailben: zoltan_ka@yahoo.com

Figyelmüket és megértésüket köszönjük!

MITTELUNG

Lieber Leser! Wir möchten hier auf das, am 25. Mai 2018 auch in Österreich in Kraft getretene neue EU-Datenschutzverordnung hinweisen.

Dies ist die neueste Ausgabe des Informationsblattes Bécsi Posta (BP) der Bornemisza Peter Gesellschaft. Um das Blatt an Sie versenden zu können, müssen vorher Ihre persönlichen Daten (Name und Anschrift) am datengeschützten Computer der Redaktion gespeichert werden. Die Redaktion erfasst und speichert keine weiteren personenbezogenen Daten über Sie, und gibt die gespeicherten Daten nicht an Dritte weiter. Die einzige Ausnahme stellt diesbezüglich der Druck-Shop Speedprint (1060 Wien, Theobaldgasse 15, ehemals Plankopie) dar, an dem, die aus technischen Gründen beim Drucken des Blattes BP benötigte Adressliste zur Verfügung gestellt werden muss. Die Firma Speedprint hat sich rechtlich verpflichtet, dass die von uns erhaltene Daten (Name, Anschrift) gemäß der EU-Datenschutzverordnung vertraulich behandelt, geschützt, nicht weiter gespeichert und nicht an Dritte weitergegeben werden.

Wenn Sie wünschen, dass Ihre Daten (Namen und Anschrift) auf unserer Adressliste NICHT MEHR GEFÜHRT WERDEN, teilen Sie uns dies bitte schriftlich auf einer der unten angegebenen Adresse der Bornemisza Peter Gesellschaft mit. Nach dem Erhalt Ihrer Mitteilung, werden Ihre Daten sofort aus der Adressliste gelöscht. Als Folge werden Sie unser Informationsblatt BP nicht mehr erhalten. Ihre Mitteilung an uns über das Löschen von der Adressliste kann jederzeit und unbefristet erfolgen. So lange wir Ihre Mitteilung nicht erhalten haben, nehmen wir an, dass Sie sich damit einverstanden erklären, dass wir Ihre Daten (Name, Anschrift) weiter speichern und an den Druck-Shop Speedprint weitergeben.

Wir hoffen, dass Sie weiterhin über unsere kulturellen Aktivitäten informiert werden wollen und unsere Veranstaltungen nicht verpassen möchten.

Im Falle einer Absage senden Sie uns bitte den folgenden Text:

"Bitte löschen Sie mich aus ihrer Adressliste: Name, Anschrift"

Unsere Kontaktadressen:

Brief oder Postkarte: Peter Bornemisza Gesellschaft, A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

e-mail: zoltan_ka@yahoo.com

Danke für Ihre Aufmerksamkeit und Ihr Verständnis!

Absender: P.b.b.

Péter Bornemisza Gesellschaft

A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

www.bornemisza.at

“Wiener Post“

Gefördert aus Mitteln der

Volksgruppenförderung.

Erscheinungsort: Wien

Verlagspostamt: A-1060 Wien

Österreichische Post AG Info.Mail Entgelt bezahlt

Medieninhaber und Herausgeber: Péter Bornemisza Gesellschaft, A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

E-Mail: zoltan_ka@yahoo.com Redaktion: Zoltán Kászoni /// Bankverbindung: Creditanstalt Bankverein, A-1011 Wien, Schottengasse 6

BLZ: 11000. Konto Nr. 00207578600, IBAN: AT581100000207578600; SWIFT (BIC): BKAUATWW